

நேஞ்சை வீட்டகலாது

கப்டன் சிவகாம

நீனைவுகள்

உள்ளம். உன்னை நினைக்கு
ம்போது கண்கள் பனித்துக்
கொள்கின்றன. நீ குரங்கு போலத்
தாவி ஏறிநின்ற வலிகாமத்தின்
மாமரங்கள் இந்தத் தனிமையில்
உன்னை நினைத்து அழுமே.
மீண்டும் வலிகாமம் செல்லும்
நாளில், நீ இல்லாத அந்த
இடங்கள் நிரப்பப்பட முடியாதன
வாகத்தான் இருக்கப் போகின்றன.

நேற்று அந்த ஏழாலை அம்மாவின்
வீட்டுக்குச் சென்றதும் அம்மா
முதற் கேள்வியாக,

“பிள்ளை, அண்டைக்கு உங்க
ளோடை வந்து கூழ் குடி
ச்சிட்டுப்போன பிள்ளை எங்கை”
என்று கேட்டபோது, நெஞ்சைத்
துயரம் அடைத்துக் கொண்டது.

யாருடனும் சட்டெனப் பழகிவிடும்
பண்பினாலோ, அல்லது நீ
மக்களோடு வைத்திருந்த சரியான
அணுகுமுறையினாலோ என்னவோ,
குறுகிய காலத்தில் நீ அவர்களுள்
ஒருத்தியானாய். எத்தகைய
தன்மையுள்ள மக்களையும் நீ
உன் வசப்படுத்தி நின்ற தன்மை
எத்தனையோ தடவைகள் எம்மை
ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

பின் தங்கிய கிராமப்புற மக்களின்
வீட்டுத்திணைகளில் அந்தக்
குடும்பங்களின் அங்கத்தவராய் நீ
இருந்த அந்த நாட்கள்.
வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளெல்லாம்
உன்னைச் சுற்றியிருக்க, நீயும்
அந்தக் குழந்தைகளில் ஒருத்தியாய்
சிரித்து நின்ற பொழுதுகள்.....
அரசியல் வேலை செய்யும் ஒரு
போராளிக் குரிய மிக உயர்ந்த
பொறுமையையும் சரியான அணுகு
முறையையும் உன்னிடம் நாங்கள்
கண்டோம். அநேகமாக ஒருமுறை
நீ சென்ற வீடுகள், அடுத்தமுறை
அங்கு செல்கின்ற வேறொரு
போராளியிடம் உன்னைச் சுகம்
விசாரிக்கும். “கனகாலமா தமிழி
ழினியை இந்தப்பக்கம் காணை
ல்லை.” “தமிழினியை ஒருக்கா
வந்திட்டுப் போகச் சொல்லுங்கோ.”

அந்த மக்களுக்கு நீ செல்ல
ப்பிள்ளை, உடுவில் வட்டப்
பொறுப்பாளராக நீ வேலை
செய்தபோது நீ அந்தப் பிரதேச
மக்கள் அனைவருக்கும் பரிச்சய
மானவளாக இருந்தாய். அந்ம
மக்களின் சாவிடு, திருமண நிகழ்வு
எங்கோவது நீ முன்னுக்கு நின்று
பெரிய மனிதத்தோரணையுடன்
எதையாவது செய்து கொண்டிரு
ப்பாய். இப்போது எங்கேயாவது
அந்த மக்கள் தங்கள் தமிழினியை
நினைத்துக் கவலைப்பட்டடுக்
கொண்டிருப்பார்கள். உன்னைச்
சுற்றி நின்று கதை கேட்ட
பிள்ளைகள் போராட்டத்துக்கு
வந்திருப்பார்கள்.

நேற்றவறாமல் உனக்குச் சாப்பாடு
வேணும். ஒருபொழுதும் நீ
பசிதாங்கமாட்டாய். எல்லோருக்கும்
ஐஸ் கிரீம் என்றால் பிரியம். ஆனால்
உனக்கு அதுதான் சாப்பாடாக

அவள் ஒரு ஓட்ட வீராங்கனை.
அவள் பங்குபற்றுக்கின்ற ஓட்டப்
போட்டிகள் அனைத்திலும் பரிசு
வாங்காமல் வந்ததில்லை. எந்த
நேரமும் கால்கள் நிலத்தில்
படாதவாறு துறுதுறுத்தப்படி
பறந்து திரிவாள்.

கப்டன் சிவகாமி

என்ற சிறிலங்கா இராணுவ
நடவடிக்கையில் மணலாற்றில்
வீரச்சாவடைந்ததை நினைவு
கூர்ந்து, செல்வி என்ற
இவளுடைய இயற்பெயர் சிவகாமி
ஆனது.

இவளும் மேஜர் மதுசாவும் நெரு
ங்கிய தோழிகள். இயக்கத்துக்கு
வந்தபின் சிவகாமி தன் போராட்ட
வாழ்க்கையில் மதுசாவுடனேயே
இருந்தாள். அந்த உறவு, மதுசா
திருமலைக் கடலுக்குக் கரும்புலி
யாகச் சென்ற சமயம் தனக்கும்
மதுசாவுக்கும் ஒன்றாக வாய்ப்புக்
கிடைக்க வேண்டும் என்று
ஆசைப்பட்டாள். அது நிறைவேறாமல்
போக, தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து
போன மதுசாவுக்காய் உள்ளூக்குள்
அழுதாலும் மேன்மேலும் உறு
தியாய் நின்றாள்.

அவள் பிறந்து வளர்ந்து மீள்
குஞ்சுபோல் நீந்தப் பழகிய
மயிலிட்டிக் கடற்கரைக்கு ஒரு
முறை போய் வந்தது அவளுக்கு
மறக்க முடியாத அனுபவம்.
அடிக்கடி கடற்கரையில் நின்றபடி
பேய் குடி கொண்ட பூமியாய்
தூரத்தே தெரிகின்ற தன் ஊரைச்
கட்டிக்காட்டிக் 'நளவிடை
தோய்பவன்' உண்மையாகவே அந்த
வாய்ப்புக் கிடைத்த போது அங்கு
போய் வந்தாள். எல்லோரிடமும்
“என்றை ஊருக்குப் போய்வந்ததான்”
என்று கூறிக் கூறி மாய்ந்து
போனாள்.

குழந்தைபோல எதையும் சொல்லிக்
குதுகலிக்கின்ற பண்பினாலோ
என்னவோ, எங்கள் சிவகாமி
மனத்தளவில் ஒரு குழந்தைபோல
எல்லோருக்குள்ளும் நிறைந்து
போனாள்.

மேஜர் மதுசா திருமலைக்
கடற்பரப்பில் வீரச்சாவடைந்ததை
அடுத்து, அந்தக் கடலிலேயே
தானும் வீரச்சாவடைய வேண்டும்
என்பதை மனதளவில் விரித்துக்
கொண்டாள்.

“மதுசாக்கா வெடிச்ச கடலில்தான்
நானும் போக வேண்டும்” என்ற
அவளது ஆசை போல, 1995.10.17
அன்று எங்கள் சிவகாமி
திருமலையின் ஆழமான கடலு
லையோடு கரைந்து போனாள்.

அதன்போது சிறிலங்காக் கடற்படை
க்குச் சொந்தமான ஒரு
துருப்புக்காவிக் கப்பலும், ஒரு
டோறாப் படகும், ஒரு
தரையிறக்கும் கப்பலும் வெடித்துச்
சிதறின, எங்கள் சிவகாமியைப்
போல.

மேலும் மூன்று கரும்புலிகளையும்
கடலன்னை தன்னோடு அணைத்துக்
கொண்டாள். எங்களுக்குத்
தெரியும் திருமலையில் புலிக்கொடி
பறக்கும்வரை அந்தக் கடலன்னை
தனது பிள்ளைகளைத் தனக்குள்
எடுத்துக் கொண்டே இருப்பாள்
என்று. அதுவரை எங்கள்
கரும்புலிகள் ஓயப்போவதில்லை
அந்தக் கடல் அலைகளைப்
போலவே.

கப்டன் தேவகி

அது அவளது கடைசிநாள்.
வைகறைக் குவியலில் ஒரு
செம்பருத்திப் பூவைப் போல
மலர்ந்திருந்த முகத்தோடு எமது
தேவகி..... கண்ணாடிக்கு
முன்னால் நின்றபடி தனது
ஓட்டவெட்டிய தலை முடியைப்
படிய வாரியபடி..... சிலம்பி நின்ற
முடிகள் அவளது சீப்புக்குப் படிய
மறுத்தன.

“அக்கா தலை படிக் சிட்டுதே”
அவளைப் பார்க்கச் சிரிப்பாக
இருந்தாள். சண்டைக்குப் போக
நிற்கின்ற அந்த மகிழ்ச்சி அவள்.....
முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்
தது.

அன்று அவள் முகமெல்லாம்
சிரிப்பாகச் சென்றாள். அது
அவளது கடைசிச் சண்டை. ஏன்,
அவளது கடைசிநாளும் கூட
என்பதை நாங்கள் நினைத்திரு
க்கவில்லை. அவளும் நினை
த்திருக்கமாட்டாள் என்றுதான் நாம்
எண்ணுகிறோம். “நிறையச் சண்டை
க்குப் போய்வர வேணும்” என்ற
நீண்ட கனவு அவளிடம்
இருந்ததை நாங்கள் அவள்
வாயிலாக அடிக்கடி கேட்டோம்.
ஆனால், மாறாக அவளது
உயிரற்ற உடல், அன்றே
தலையின்றி வந்தபோது, காலை
தலைபடிய வாரிய தேவகி “தலை
படிக் சிட்டுதே அக்கா” என்று
கேட்ட தேவகி நெஞ்சுக்குள்
அதிர்வாய் வந்துபோனாள்.

தேவகி!

எல்லாவற்றிலும் மேலோங்கி நின்ற
அவளது இரக்கக்குணம். அது
அவளது போராட்ட வாழ்வில்
எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் தலை
தூக்கி நின்றது.

“நேற்றுப்போட்ட அந்தப் புதுச்சேட்
எங்கை தேவகி” என்று
கேட்கும்போது,

முகாமுக்குப் புதிதாக வந்த
பிள்ளையிடம் அதைக் கொடுத்து
விட்டு வந்து “நான்தான்
குடுத்ததான் அக்கா” என்றபடி
நிற்பாள்.

யாருக்காவது உதவி எனின்,
சட்டென்று உதவி செய்யத் தேடிச்
செல்கின்ற அந்தப் பண்பினால்தான்
தேவகி எல்லோருக்குள்ளும்

நிறைந்திருந்தாள்.
முகாமில் எந்த உந்துருளியாவது
அவளது கைப்பட்டதாகத்தான்
நிற்கும். உந்துருளியில் ஏறியிரு
ந்தால் அவளது வேகமும் கூடவே,
எந்த நெருக்கடிக்குள்ளும் செல்
கின்ற திறமையும் அந்த வேகமும்
எல்லா விடயங்களிலும் பளிர்ந்தது.
எப்போதுமே புயலைப் போன்ற
வேகம் அவளிடம் இருந்தது,
அது அவளது மறை
விஷயக்கூட.....

லெப். கேணல் அகிலா

எங்கள் போராட்ட வரலாற்றில்
அவர் ஒரு தனி அத்தியாயம்.
எங்கள் தலைவரின் சேனைக்குள்
உருவான அக்கினிக் குழந்தை
மெல்ல உயிர்ப்புப் பெற்றபோது,
அந்த உயிர்ப்புக்காக உழைத்த
வர்களில் லெப்.கேணல் அகிலாவின்
பங்கும் அளப்பரியது.

அவருள் இருந்த அந்த ஆளுமை,
பல்துறை விற்பன்மை, எமது
தேசத்தைக் கடந்து பறந்து போன
பெருமை..... அவரது தனித்து
வமான இடம் நிரப்பப்பட
முடியாததுதான்.

எப்போதுமே காற்சப்பாத்துக்களைக்
கழற்றியறியாத கால்கள், நடந்து
வரும் போது தனியானதொரு
கம்பீரம் நடைபிற் தெரியும். அந்த
மெல்லிய உருவத்தின் வல்லமை,
அதை விட உறுதியின் வலிமை,
எல்லாவற்றிலும் முன்னுதாரணமான
போராளி.

லெப்.கேணல் அகிலா

அகிலாக்கா,

எல்லாப் போராளைகளையும் தொட்டுச்
சென்ற அவரது நினைவுகள்.
இழப்பை நெஞ்சம் ஏற்க மறுக்கும்.
பெயர் கூற முடியாத சாதனைக
ளுக்குள்ளும், இன்னும் ஓரிரண்டு
பெருக்குள்ளே உறங்கிப்போன
உண்மைகளுக்குள்ளும் அவர்
ஆற்றிய பங்கு, அவரது
உழைப்பு..... இவை அவரை
இனங்காட்ட முடியாத பக்கங்கள்.
எழுத்திலே வடிக்க முடியாத
வரலாற்று நிகழ்வுகள்.

அவர் இயக்கத்துக்கென சேவை
யாற்றப் புறப்பட்ட காலங்கள்
மிகநெருக்கடியானவை. போராட்ட
உத்வேகங்கொண்ட பெண்களணி
ஒன்று, தங்கள் தங்கள்
குடும்பங்களுக்குள்ளே போராட்டம்
நடத்தி வெளியே வந்து இந்தத்

தேசத்துக்காய் தம்மை அர்ப்ப
ணிக்கத் தொடங்கியது. லெப்.
கேணல் திலீபனினால் உருவாக்க
ப்பட்ட ‘சுதந்திரப் பறவைகள்’
அணிக் குள் அவர்கள் ஒன்று
திரண்டனர். இருண்மைச்
சக்திக் குள் உறங்கிக் கிடந்த
மனங்களைத் தட்டியெழுப்ப
அவர்கள் அல்லும் பகலும்
பாடுபட்டனர். அந்த அணிக் குள்
அகிலாவும் தன்னை இணைத்துக்
கொண்டார். அன்று தொட்டு
இன்று வரை தனது செயல்க
ளினால் மட்டும் தன்னை
இனங்காட்டி வந்தார்.

அவரது துப்பாக்கியிலிருந்து
புறப்படும் ரவைகள் எப்போதுமே
இலக்குத் தவறியதில்லை. பெயர்
சொல்லக் கூடிய இலக்காளர். அந்த
இலக்குத் தவறாத தன்மை
அவரது போராட்ட வாழ்வின்
எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஊடுரு
விபிறந்தது. எந்த வேலையாபினும்
செய்து முடிக்கின்ற வரையில்
அவரது அயராத உழைப்பு,
செய்துமுடிக்க வேண்டும் என்ற
ஓர்மம் அவரிடம் தனித்துவமாக
விளங்கியது.

எல்லாவற்றையும் விட அவரிட
மிருந்த பிரச்சினைகளை அணு
கின்ற முறை வித்தியாசமானது.
இந்த வேலையை எப்படிச்
செய்வது? குறித்த நாட்களுக்குள்
செய்து முடிக்க முடியுமா?
யோசித்து யோசித்து மண்டையைப்
போட்டுக் குழப்பிப் போய் அவர்
முன்னால் நின்றால், இவ்வளவு
நேரமும் இதற்காக போய் நின்றோம்
என்ற மாதிரி செய்கின்ற வேலை
இலகுவானதாகிவிடும். ஒவ்வொரு
போராளியையும் சுயமாக வளர்த்தெ
டுப்பதில் அவர் கொண்டிருந்த
நம்பிக்கையும் செயலாற்றலும்.....
எங்கள் நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள்
அவரை ஆழஇருத்தி விட்டது.
எந்த வேலையாக ஓடி அலைந்து
திரிந்தாலும் நித்திரையின்றிய
இரவுகளைச் சந்தித்தாலும் தானே
நேரம் ஒதுக்கி, போராளைகளுக்கு
கல்விபறிவழியை அந்த நாட்கள்.....
எல்லோரும் எல்லாவற்றையும்
அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற
அவரது கொள்கை செயலுருப்
பெற்றபோது, முகாமில் அனேகமான
போராளைகள் இயந்திரங்களைத்
திருத்துவதிலிருந்து எவ்வாறு
கவையாகச் சமைப்பது என்பது
வரை கற்றிருந்தனர்.

அவருக்குரிய வரலாற்றின்
முகவுரைக்கு எடுத்துக் கொண்ட
சில வரிகள் இவை. இந்த
அறிமுகத்துக்குரிய லெப். கேணல்
அகிலாவின் கடைசி மூச்சு 30.10.95
இல் குரியக்கதிர் படர்ந்த காலைப்
பொழுதோடு கலந்து போனது.
வலிகாமத்தின் மிகப் பெரிய
சமருக்குள் ஊரெழுவின- சிவப்பு
மண்ணுக்குள் குருதிதோய எங்கள்
அகிலாக்கா கலந்து போனார்.

தமிழினி,

இப்போதும் கூட குழந்தையாக
அந்த உருண்டமுகம். அதேபோல
இன்னும் குழந்தைத்தனம் மாறாத